

בכל אותו לילה מתוח. "כמה היה חסר כדי להפוך אותי מגיבור לרוצח" הוא אמר.

התפוצצות

עזה

בזהירות, חידשו אנשי הביטחון את התקדמותם לעבר החוף, למקום המסור-ער בו נמצאה סירת אנשי הצפרדע. באי טיות ובחשאי החלו יורדים במורדות הצוק. אלא שתנועתם לא היתה חשאית דייה. לפתע, נפתחה עליהם מכיוון המים אש אוטו-מאטית. היו אלה הפידאיון שבסירה, שהמ-תינו דרוכים לשוב חברים שיצא לסיור, מוד-אגים מהתמהמהותו. האנשים במרומי הצוק השיבו אש. לפתע נשמעה התפוצצות עזה מכיוון הסירה, והאש משם פסקה.

אנשי הביטחון המשיכו בהתקדמותם. כי אשר הגיעו אל הסירה, גילו מחבל ממתין להם בידים מורמות. מחבל שני שכב על הריצפה. התברר שההתפוצצות נגרמה על-ידי כדור שפגע בחומר הנפץ, שהמחבלים הספיקו לפרוק מהסירה ליבשה. המחבל על

כאן, מול השער בחצר, תפס אלי עמדה. הנשק לכיוון ה-ים, משם הופיעו דמויות אפילות — שהתגלו כשוט-רים, לא אנשי ה"פידאיון", שלקראתם היה מוכן לקרב.

4

הריצפה היה חי, מוכה הלם מן ההתפוצצות. לגבי גיבור הסיפור, נסתיימה בואת כל המלחמה. הוא אסף את קציני ה-יחידות ומפקדיהן בשטח לתוך ביתו, כיבדם בקפה. מאחר שלא היה לו כיבוד נוסף, ניסה לפצות אותם באוסף הנכבד של צילומי העירום האמנותיים שברשותו, על-מנת ל-העביר את הזמן.

בנקודה זו, בין החורבות ה-עתיקות, תפס אלי עמדה אחרונה, בדרכו ממרומי ה-צוק לעבר סירת ה"פידאיון". מכאן ראה את הסירה ש-מפניה הוזהר קודם לכן על ידי כוחות הביטחון.

5

הכלבים

בראש המירדף

בשחר החל המירדף, כששני כלבי הגיטו מובילים. הם הובילו לחורשת האורנים הסמוכה לביתו של אלי, עברו ב-מרחק של לא יותר מעשרים מטר ליד ה-בית, הגיעו לכביש הראשי חיפה-נהריה, והמשיכו מורחה, לתוך השדות. כאן הצ-טרפו למירדף מסוקים ומטוס סויר, שהחלו סורקים את האזור הנרחב.

אלא שהיה זה דווקא כוח רגלי של צה"ל שגילה, בשעות הצהריים, את הנמלטים, ב-פרדס ליד מושב לימן, במרחק שני קילו-מטרים בלבד מאכזיב. הם היו עדיין בחל-פות הצלילה שלהם — כחבריהם שנתפסו לפנייהם, ליד הסירה — וחמושים בקל-צניי-קובים ורימונים. שניים מהם נתפסו, השל-שי הצליח להימלט.

בוגד בין

אנשי הקומנדו

בשלב זה הופך סיפור ההרפתקאות ל-סיפור ריגול.

השאלה הראשונה שנתבקשה ממש להיש-אל, נוכח הדיווח על הפעולה: כיצד זה, בעצם, הצליח אותו איש צפרדע שלישי ל-הימלט — מתוך רשת רודפים כה צפופה, בשטח קשה למיסתור, בניגוד, למשל, לצוקי הנגב או סבך צמחיית הירדן?

גיורסה אחת של תשובה השמיעו עיתוני לבנון וסוכנות א.פ.י. מפי מקורות של ה-פידאיון עצמם. לדבריהם, היה הנמלט איש מודיעין ישראלי, שהסתנן לתוך שורות ה-פידאיון, הצליח להתגייס לכוחות הקומנדו הימי שלהם — והסגיר את חבריו לסירה.

מאחורי עמוד עתיק זה צפה אלי לעבר החוף, לפני שהת-קדם אל הצוק וזיהה את ש-רת המחבלים. לאנשי הצפ-דע היתה עדיפות מיספרית, אבל הוא לא נרתע מפניהם.

6

סטאלאג אכזיב

עם "קארל גוסטאב" ומבט נוראי, בתנוחת סטא-לאג, המתבקשת ממש נוכח השילוב של נחיתת אנשי-צפרדע של ה"פידאיון" — דווקא בחוף תצלומי העירום המפורסם ביותר בארץ.

נות המישמר של חליהים לתפוס אותה? ספינות אלו הן מהירות במיוחד, ונועדו בדיוק לצדו מעין זה. כיצד זה לא הצליחו במשימתן — דווקא הפעם?

מטרת החטיפה

דווקא אביבי

שאלת השאדות: מדוע, בעצם, רצו הפידאיון, כפי שהודה זה שנתפס הרא-שון, לחטוף את אלי אביבי? אחת הסברות שהופצה, טענה כי אירגוני הפידאיון מתיחסים לחטיפת ישראלים כאל שיטת לחימה נוספת שלהם — בדיוק כמו ש-

מעשה

מגונה

מדוע?

באביבי עצמו, כפי שניתן היה לצפות, היה האחרון המוכן לדבר על כך. "מדוע רצו לחטוף דווקא אותי?" השיב השבוע לשאלת כתב העולם הזה שראיינו. "זה ברור, לא? היה חסר להם כנראה צלם-עירום טוב."

היתה זו בדיחה טובה, אך השאלה נשא-רה פתוחה. וכך גם תישאר, בינתיים.

יחד עם זאת, היתה בה, בבדיחה של אלי, גרעין של אמת: היה משהו קומי בעובדה, שאנשי הצפרדע בחרו לעצמם דווקא את ה-חוף הזה לנחיתה — החוף שאביבי הפך, עם השנים, לחוף של אהבה ועירום. פה, ממש בין הצוקים שבהם התנהל קרב האש, ובמפירצוץ העזיר בו נחתה הסירה, צילם אלי, במשך השנים, מאות חתיכות עירומות, ישראליות ותיירות. הוא היה החלוץ ההולך לפני המחנה, החל בזה עוד כאשר נחשב הדבר, בישראל לפחות, למעשה מגונה, רח-מנא ליצלן. האוסף האמנותי שלו הינו אחד הגדולים בישראל. אין ספק שהוא צלם ה-עירום מספר 1 בארץ.

הוא הגיע לחוף אכזיב לפני למעלה מ-18 שנה — ומאז לא עזב אותה.

כשהגיע, היה צעיר בן עשרים. המקום היה ריק ושקט. כחמש השנים הבאות חי מהדיג. היה דג, מוכר את הדגים בסביבה, קונה במחירים לחם ופירות. זה הספיק לו. הוא היה בן 14 כאשר עזב את בית אביו לחפש הרפתקאות. אביו, שעלה ארצה מפרס, עבד בתקופת מלחמת העולם הרא-שונה כמתורגמן עבור הצבאות הלוחמים באזור. כיום, בגיל 65 ושולט בשבע שפות, הוא עדיין פעיל.

אלי הצעיר אהב את הים מילדותו. כאשר עזב את בית אביו, הצטרף לקיבוץ נווה-ים. בן 15 היה כבר בין שומרי נמל חיפה. בפעולתו הקרבית הראשונה במלחמת ה-(המשך בעמוד 27)

נבואה תצלום עירום נבואי זה, ש-בו חתיכה ערומה וחמושה באקדה משתמשת בטלפון סבביתו — או-תו טלפון שהזעיקו בליל הנחיתה — צולם על-ידי אלי לפני כשנתיים.